

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3433/2025
28.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник Младен Симић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, Сектора за материјалне ресурсе, Управе за општу логистику, Дирекције за услуге стандарда, ВУ „Дедиње“, Београд, коју заступа Војно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 717/25 од 21.05.2025. године, у седници одржаној 28.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 717/25 од 21.05.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 717/25 од 21.05.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 3382/24 од 28.11.2024. године, у ставу првом изреке и обавезана је тужена да тужиљи на име разлике између исплаћене основне зараде и редовне зараде у висини минималне зараде, за период од 01.11.2019. године до 31.01.2023. године исплати укупан износ од 261.743,75 динара са законском затезном каматом на појединачно опредељене износе од доспелости сваког појединачно опредељеног износа до исплате. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је одбијен, као неоснован захтев тужене да се обавезе тужиља да туженој накнади трошкове поступка у износу од 9.000,00 динара и обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 180.070,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка по жалби исплати износ од 57.070,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила код тужене има статус намештеника у смислу члана 10. и 194. Закона о Војсци Србије. Решењем тужене од 27.06.2019. године, тужила, цивилно лице на служби у Војсци Србије – ВУ „Дедиње“ Београд, распоређена је, по потреби службе, почев од 01.06.2019. године и псотављена на радно ... у ресторану у МО у ... број 15, 3-2365 у РЈ „...“ Сектора за УКУС у ВУ „Дедиње“ Београд за које је радно место формацијом предвиђена НО ... Наведеним решењем основна зарада одређена је у висини од 1090 бодова, а због посебних услова под којима врши службу у Војсци Србије, прописаних чланом 83. ст. 1. и 2. Закона о Војсци Србије, одређено је да се тужили основна зарада увећава за 15% од навршених година рада у радном односу, одређен је додатак на зараду од 10,8% која ће се увећавати за 0,4% зараде за сваку следећу навршену годину рада у радном односу (минули рад), и да се на укупни број бодова додаје 200 бодова на име трошкова исхране и 140 бодова на име регреса за коришћење годишњег одмора, и да ће се зарада у складу са овим решењем исплаћивати почев од 01.06.2019. године. Изведен је доказ вешачењем од стране судског вештака за економску – финансијску област, из ког произлази да је за период од 01.11.2019. године до 31.01.2023. године разлика између исплаћене основне зараде и минималне зараде 261.743,75 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев тужиле применом члана 8, 10, 81, 84. и 194. Закона о Војсци Србије, члана 104, 105, 108, 111, 112, 113. и 164. Закона о раду, одредаба Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 14.05.2019. године, члана 20. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ из 2020. године и члана 154. Закона о облигационим односима, са образложењем да одредабама општих аката тужене, као послодавца, важећим у спорном периоду, као ни уговором о раду закљученим између странака, вредност радног часа није везана за минималну цену рада.

Другостепни суд је одлучујући о жалби тужиле преиначио првостепену пресуду тако што је усвојио тужбени захтев тужиле применом одредбе из члана 8. став 6. и члана 10. ст. 1. и 3. Закона о Војсци Србије и члана 2. став 1, 111. став 1, 112. став 1. и 113. Закона о раду сматрајући да из наведених одредби следи да сви запослени на територији Републике Србије, без обзира код ког послодавца раде, имају право на исплату минималне зараде према одредбама Закона о раду. С обзиром да Закон о Војсци Србије није регулисао питање минималне зараде за запослене у Војсци Србије, да се и на ту радну средину имају применити одредбе о минималној заради, која је, као социјална категорија предвиђена законом, ради заштите егзистенције запослених. С

тим у вези другостепени суд је закључио да тужиља има право на разлику између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде за спорни период у висини утврђеној налазом и мишљењем судског вештака за економско – финансијску област са каматом, као акцесорним потраживањем.

По оцени Врховног суда, правино је одлучио другостепени суд, правилном применом материјалног права.

Право на плату за обављени рад је Уставом зајемчено право предвиђено чланом 60. став 4. Устава Републике Србије. То је и најважније имовинско право запосленог, због чега у потпуности претеже приватноправни елемент над јавноправним елементом у радном односу у ком је држава послодавац. Због тога, она ужива директну судску правну заштиту, чије испуњење не подлеже никаквим законским ограничењима. Минимална зарада представља законски минимум и има за циљ да се обезбеди заштита запосленог ради задовољавања његових егзистенцијалних и социјалних потреба. Република Србија је ретификовала Конвенцију Међународне организације рада број 131, а утврђивање минималних надница, којом је прописано да минималне наднице имају законску снагу и да се не могу смањивати. Сходно томе, смисао и циљ одредбе члана 111. Закона о раду произлази из интереса запосленог чија зарада не може бити нижа од минималне зараде.

О директној судској заштити право запосленог на плату за обављени рад као Уставом зајемченог права и најважнијег имовинског права и у ситуацији када постоји радни однос запосленог са државом, изјашњавао се и Уставни суд (одлука Уж 7156/2014 од 11.12.2014. године). Исти суд се изјашњавао и о праву запосленог на минималну зараду, као законски минимум који има за циљ да обезбеди задовољење његових егзистенцијалних потреба, како са становишта ретификоване Конвенције Међународне организације рада број 131, тако и са становишта одредбе члана 111. Закона о раду (одлука Уж 8873/2014 од 29.09.2016. године). У том контексту, нема одступања побијане другостепене пресуде ни од одлука Врховног суда донетих у истим чињенично-правним споровима, због чега су оцењени, као неосновани наводи ревизије тужене и одлучено као у ставу првом изреке.

Са напред наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је применом члана 165. у вези са чланом 154. ЗПП, с обзиром да трошкови одговора на ревизију нису били потребни, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић